

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobkyne: **Č., a.s., H.**, IČO: X., právne zastúpenej *Advokátskou kanceláriou A., s.r.o., H.*, proti žalovanému: **Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky**, Mierová č. 19, 827 15 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 33/2008 zo dňa 25. apríla 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/100/2008-92 zo dňa 11. augusta 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/100/2008-92 zo dňa 11. augusta 2009 **m e n í** tak, že podľa 250j ods. 2 písm. d/ OSP rozhodnutie žalovaného zo dňa 25. apríla 2008 č. 33/2008 ako aj rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 25. februára 2008 č.: 1304/2008-3400 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** nahradiť trovy konania v sume 406,96 € na účet právneho zástupcu žalobkyne A., s.r.o. v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 25.04.2008, č. 33/2008 v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zo dňa 25.02.2008, č. 1304/2008-3400 a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Týmto rozhodnutím Minister

hospodárstva SR zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil rozhodnutie sekcie energetiky žalovaného, ktorým rozhodol o nariadení obnovy konania vo veci vydania osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky č. 363/2007-3400 zo dňa 19.02.2007 vydaný žalobkyni na výstavbu energoblokov na výrobu elektrickej energie.

Podľa krajského súdu obidva správne orgány postupovali v súlade s ustanovením § 62 ods. 1 písm. a/ a § 63 ods. 1 správneho poriadku, pretože skutočnosti uvedené v liste primátora Mesta T., ktorý žiadosťou zo dňa 04.02.2008 požiadal o prehodnotenie investičného zámeru sú skutočnosťami, ktoré existovali už v čase správneho konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia a sú tiež skutočnosťami, ktoré mali vplyv, a to podstatný na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka. V liste primátora bolo totiž uvedené, že existujúca územnoplánovacia dokumentácia nerieši technické a dopravné vybavenie, dopad tejto investície na životné prostredie a hospodársku základňu mesta, z čoho vyplýva nesúlad s existujúcim plánom mesta.

Krajský súd rozsudok právne odôvodnil ustanovením § 16 ods. 1, 2 stavebného zákona, § 11 ods. 4 písm. c/, § 13 ods. 4 písm. c/ zákona o obecnom zriadení, ustanovením § 11 ods. 3 písm. b/ bod 9 zákona o energetike a dospel k záveru, že žalovaný mal za preukázané, že nie je splnené ustanovenie § 11 ods. 3 písm. b/ bod 9 zákona o energetike, nakoľko vydané osvedčenie o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky nie je súlad investičného zámeru s územným plánom mesta.

Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p.

Proti výroku vo veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa a nestotožnila sa s dôvodmi, pre ktoré krajský súd jej žalobu zamietol. Uviedla, že napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je nezákonné pre nesprávne právne posúdenie veci a obidve rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Namietala, že nebola splnená zákonná podmienka pre nariadenie obnovy konania, lebo zastáva názor, že Mesto T. nemá postavenie účastníka konania v konaní o vydanie osvedčenia a žiadosť primátora zo dňa 04.02.2008 o prehodnotenie rozhodnutia zo dňa 19.02.2007 vydaného Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky nemohla naplniť jednu zo zákonných podmienok obnovy konania podľa ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a/ Správneho poriadku. Ďalej uviedla, že keby aj Mesto T. bolo účastníkom konania, existencia nových skutočností je v danom prípade sporná a nebola splnená podmienka, že sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka, teda Mesta T.. Argumentovala, že v rozkladovom konaní ako dôkaz predložila stanovisko Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (MVRR SR) vo veci výstavby nového energetického zdroja, ktoré považovalo za správne stanovisko Mesta T. zo dňa 26.05.2006. Žalovaný však neskúmal, a to ani v prvostupňovom konaní a ani v konaní o rozklade, ktoré zo stanovísk Mesta T., či prvé zo dňa 26.05.2006 alebo druhé zo dňa 04.02.2008 je z hľadiska obsahu správne. Tento dôkaz

mal Minister hospodárstva Slovenskej republiky hodnotiť nie po formálnej ale obsahovej stránke. Stanovisko MVRR SR nie je možné opomenúť, lebo ide o najvyšší orgán štátnej stavebnej správy a územného plánovania a toto stanovisko označilo za správne práve stanovisko Mesta T. z 26.05.2006. Z toho žalobkyňa vyvodzuje, že bolo jednoznačne splnené ustanovenie § 11 ods. 3 písm. b/ bod 9 zákona o energetike. Podľa citovaného ustanovenia osvedčenie o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky vydáva Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky na základe písomnej žiadosti žiadateľa, ktorá obsahuje investičný zámer, ktorý má obsahovať aj súlad investičného zámeru s územným plánom. Z uvedeného nevyplýva *expresis verbis*, že tým stanoviskom o súlade investičného zámeru s územným plánom má byť stanovisko obce. Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nemeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. V prípade rozhodnutia o vydaní osvedčenia pre žiadateľa nemožno pochybovať, vzhľadom ku všetkým pochybnostiam, o objektivite správneho konania, v ktorom bolo rozhodnutie o vydaní osvedčenia v prospech žiadateľa vydané. Minister hospodárstva Slovenskej republiky v napadnutom rozhodnutí vôbec neodôvodnil tvrdenia, že je daný dôvod obnovy konania podľa ustanovenia § 62 ods. 1 správneho poriadku a nevyporiadal sa s tvrdeniami žalobkyne, pretože žiadosť Mesta T. zo dňa 04.02.2008 o prehodnotenie rozhodnutia nie je skutočnosťou, ktorá v zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a/ umožňuje obnovu konania.

Za ďalší dôvod nezákonnosti rozhodnutia žalovaného považuje skutočnosť, že zo stanoviska Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky zo dňa 23.05.2008 k rozhodnutiu vo veci vydávania osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky vyplýva, že rozhodnutie neberie do úvahy proces posudzovania vplyvov na životné prostredie navrhovanej činnosti, ktorý prebehol v súlade so zákonom č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a tvrdenie Ministra hospodárstva SR považuje za zavádzajúce a účelové v tom, že existujúca územnoplánovacia dokumentácia nerieši technické a dopravné vybavenie, dopad takejto investície na životné prostredie a hospodársku základňu mesta. Súčasne uvádza, že podľa tohto stanoviska prípadné nedostatky územnoplánovacej dokumentácie nemôžu byť dôvodom na nesúlad s existujúcim územným plánom mesta. Podľa Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky tvrdenie o nekompetentnosti MVRR SR z dôvodu, že nie je účastníkom konania, ktoré uvádza minister hospodárstva v napadnutom rozhodnutí vychádza z neznalosti príslušných všeobecne záväzných predpisov, pretože metodické usmernenia Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky sú záväzné pre všetky orgány územného plánovania. V zmysle § 136 stavebného zákona je toto ministerstvo rozhodovacím orgánom pri rozporoch, pri prerokúvaní územnoplánovacej dokumentácie, územnom konaní, stavebnom konaní, alebo pri iných konaniach, ktoré vykonávajú správne orgány podľa stavebného zákona. MVRR SR konštatuje, že plocha predmetnej výstavby nie je v rozpore s funkčným využívaním územia, ktoré je schválené v platnom územnom pláne Mesta T., t.j. že z hľadiska územnoplánovacej dokumentácie je možné umiestniť energetický zdroj a poukazuje na vyhlášku č. 84/1976 Zb. platnú v čase spracovania územného plánu Mesta T., že územný plán má zahŕňať aj návrh prepravných vzťahov

a dopravy, vodného hospodárstva a ostatného technického vybavenia ale na úrovni celého sídelného útvaru a nie vybraných území alebo konkrétnych stavieb. V prípade, že tieto náležitosti územný plán Mesta T. neobsahoval, nemôže to byť dôvod na to, aby mesto touto argumentáciou osvedčovalo nesúlad plánovanej činnosti s existujúcim územným plánom. Z toho dôvodu je aj právny výklad Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ako ústredného orgánu územného plánovania podstatný.

Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, pretože obidve rozhodnutia správnych orgánov o nariadení obnovy konania sú plne v súlade so zákonmi Slovenskej republiky a krajský súd rozhodnutie náležité a v súlade so zákonom odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle § 246c v spojení s ustanovením §§ 211 a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a v rámci tohto konania aj správneho orgánu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o obnove konania podľa ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (Správny poriadok).

Občiansky súdny poriadok v piatej časti zakotvuje základné princípy správneho súdnictva v jednotlivých procesných ustanoveniach.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí alebo postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa listom zo dňa 25.08.2006 požiadala o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky na vybudovanie energoblokov na výrobu elektrickej energie, na základe čoho jej bolo dňa 04.09.2006 vydané osvedčenie pod č. 1366/2006-3400. Následne listom zo dňa 12.02.2007 požiadala žalovaného o vydanie osvedčenia na upravený investičný zámer, pretože z nového technického riešenia vyplývalo zvýšenie energoblokov o 20%. Dňa 19.02.2007 vydal žalovaný rozhodnutie č. 363/2007-3400 na výstavbu energoblokov na výrobu elektrickej energie so súhrnným nominálnym výkonom 885MW. Predmetné osvedčenie bolo okrem iných skutočností vydané aj na základe vyjadrenia Mesta T. zo dňa

26.05.2006. Listom zo dňa 04.02.2008 požiadal primátor mesta o prehodnotenie rozhodnutia a v žiadosti uviedol, že: „stanovisko mesta bolo vydané k zámeru investície, ktorý v celom rozsahu nezachytával rozsah navrhovaného diela a jeho dopad na životné prostredie mesta a jeho okolia. Žiadateľ zvýšil výkon blokov oproti pôvodne predloženému zámeru, pričom mesto nebolo v tomto konaní pojaté za účastníka konania a nemalo možnosť proti vydanému rozhodnutiu podať odvolanie. Umiestnenie predmetnej investície nového energetického zdroja v lokalite bývalého potravinárskeho kombinátu v T. bolo konzultované aj so spracovateľom nového územného plánu mesta, pričom bolo konštatované, že z hľadiska využitia plôch sa jedná o priemyselnú zónu, avšak existujúca územnoplánovacia dokumentácia nerieši technické a dopravné vybavenie, dopad takejto investície na životné prostredie a hospodársku základňu mesta. Z uvedeného dôvodu mesto upozornilo listom zo dňa 28.03.2007 žalobkyňu na túto skutočnosť, a teda aj na nesúlad s existujúcim územným plánom mesta. Takisto mesto, berúc v úvahu aj petičnú akciu občanov proti umiestneniu tejto stavby v danej lokalite, vydalo nesúhlasné stanovisko v rámci procesu posudzovania vplyvov umiestnenia tejto investície na životné prostredie. Na základe uvedeného nie je možné konštatovať súlad umiestnenia navrhovanej investície s územným plánom mesta.“ Z týchto dôvodov listom zo dňa 19.04.2008 uplatnilo mesto právo účastníka konania vo veci obnoveného konania pre vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky. Následne Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky vydalo dňa 25.02.2008 pod č. 1304/2008-3400 rozhodnutie, ktorým nariaďuje obnovu konania podľa ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku z dôvodu, že vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré mohli mať podstatný vplyv na vydané rozhodnutie a tieto sa v konaní bez zavinenia účastníka nemohli uplatniť. Týmto je žiadosť primátora mesta zo dňa 04.02.2008.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa dňa 20.03.2008 rozklad, v ktorom namietala, že nie sú splnené zákonné podmienky na nariadenie obnovy konania a rozhodnutie je v rozpore so správnym poriadkom. Žalovaný na základe ním ustanovenej rozkladovej komisie rozhodnutím č. 33/2008 ministra hospodárstva zo dňa 25.04.2008 rozklad zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Právoplatné rozhodnutie ministra ako vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o rozklade na základe návrhu rozkladovej komisie, podlieha preskúmvacej právomoci súdu na základe podanej žaloby (§ 247 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku, **konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné sa na návrh účastníka konania obnoví, ak**

- **vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.**

Z uvedeného vyplýva, že nové skutočnosti alebo dôkazy môžu byť dôvodom obnovy konania iba vtedy, ak existovali v čase, keď správny orgán konal v pôvodnom konaní. Musí ísť teda o nové skutočnosti, alebo dôkazy existujúce v čase konania, ktoré predchádzalo

vydaniu napadnutého rozhodnutia. Musí ísť o také skutočnosti a dôkazy, ktoré môžu mať podstatný vplyv na rozhodnutie a účastník ich bez svojho zavinenia nemohol uplatniť. V každom prípade je potrebná existencia objektívneho dôvodu.

Z vyššie citovaného ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a/ teda vyplýva, že musia byť súčasne splnené viaceré podmienky, aby bolo možné z právneho hľadiska hovoriť o existencii dôvodu na obnovu konania – **dodatočne musia vyjsť najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, pričom musí ísť o také dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a navyše sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.**

Podstatnou námietkou žalobkyne uvedenou v odvolaní je, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil v prvostupňovom konaní podmienky obnovy pôvodného správneho konania o vydanie osvedčenia, a na základe toho dospel k nesprávnym záverom.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p., súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Medzi dôvody nezrozumiteľnosti rozhodnutia správneho orgánu patrí i absencia právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako i ich nejednoznačnosť. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov. Za takéto vady možno považovať prípady, keď je rozhodnutie založené na skutočnostiach v konaní nezisťovaných, prípadne keď nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané.

Aké náležitosti musí mať rozhodnutie upravuje ustanovenie § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Odôvodnenie je zhrnutím všetkých zistených skutočností odôvodňujúcich výrok rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu však skutkový záver, výklad a právne úvahy okrem rozporu s územným plánom mesta nevyplývajú a ich absencia spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Z odôvodnenia nie je zrejmé, aké nedostatky má územnoplánovacia dokumentácia, a ktoré z nich sú závažným dôvodom spôsobujúcim nesúlad s existujúcim územným plánom mesta, resp., a tu treba dať za pravdu žalobkyni, v čom je rozdiel (z hľadiska obsahu listu primátora zo dňa 26.05.2006 – súhlasné stanovisko – alebo 04.02.2008 – žiadosť o prehodnotenie osvedčenia). V nadväznosti na to vyhodnotil tieto dôkazy, ktoré sú podľa odvolacieho súdu podstatné, pretože obnova konania bola nariadená podľa ustanovenia § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku (vyšli najavo nové skutočnosti ...). Ak teda považuje

správny orgán za novú skutočnosť tvrdenie primátora o rozpore s územným plánom mesta, musí konkretizovať a vziať do úvahy všetky špecifiká konkrétneho prípadu, lebo z obsahu spisu sa doteraz javí len to, že základom a podnetom na prehodnotenie osvedčenia je nesúhlas občanov mesta a ich petícia. V každom prípade je potrebné, aby bola podstata veci dobre vystihnutá, a na jej základe rozbor dôkazov (aj stanoviska Mesta T. zo dňa 28.03.2007, ktoré sa v administratívnom spise nenachádza a malo byť prevzaté žalobkyňou dňa 05.04.2007 – pozri kópiu správy o hodnotení N. T. zo dňa 13.07.2007 adresovanú MŽP SR) a ich právny význam.

Týmto požiadavkám rozhodnutie žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa nevyhotovuje, a treba zdôrazniť, že **správne rozhodnutie vyžaduje správnu interpretáciu.**

Odvolačí súd dáva do pozornosti, že cieľom zákonodarcu v právnej úprave obnovy konania, ako mimoriadneho spôsobu preskúvania právoplatných rozhodnutí, bola dodatočná eliminácia takých rozhodnutí, nezákonnosť ktorých je následkom porušenia jednej z kľúčových zásad správneho konania – zásady materiálnej pravdy, podľa ktorej rozhodnutia správnych orgánov musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci (§ 3 ods. 4).

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a na základe okolností v danej veci aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p., a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 66,38 € (2 000,-- Sk), zo súdneho poplatku za podané odvolanie 66 € a z trov právneho zastúpenia, vypočítaných podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov.

Tieto boli vypočítané a vyšpecifikované v podaní zo dňa 20.07.2009 a najvyšší súd ich uznal v rozsahu:

- 1.1 Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde
 - 1.1.1 prevzatie a príprava zastúpenia (2008) – 1 úkon právnej pomoci 1 465,-- Sk
 - 1.1.1.1 prislúchajúca náhrada režijného paušálu 190,-- Sk
 - 1.1.2 podanie žaloby (2008 – 1 úkon právnej pomoci) 1 465,-- Sk
 - 1.1.2.1 prislúchajúca náhrada režijného paušálu 190,-- Sk
 - 1.1.2.2 účasť na pojednávaní dňa 14.07.2009 (2009) – 60,44 €
- 1.2 Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde
 - 1.2.1 podanie odvolania (2009) – 1 úkon právnej pomoci 53,49 €
 - 1.2.1.1 prislúchajúca náhrada režijného paušálu 6,95 €

Po prepočte trov v roku 2008 trovy za vykonané úkony právnej služby vo výške 3 310,-- Sk predstavujú 109,87 €, vykonané úkony právnej služby v roku 2009 na krajskom súde predstavujú 60,44 €, t.j. spolu 170,31 € + DPH 19% 32,35 €, čo spolu činí 202,66 €.

Trovy konania tak vrátane súdneho poplatku na krajskom súde predstavujú 269,04 €, a trovy odvolacieho konania 60,44 + 19% DPH, spolu 71,92 € + súdny poplatok 66 €, celkom 137,92 €, čo spolu činí 406,96 €, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet Advokátskej kancelárie B. a C., s.r.o. so sídlom S..

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 13. mája 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková